

«ТРЭСК ДРОЎ; ГАЗНІЦЫ БЛЕСК НЯЯРКІ; ЗА СТАЛОМ...», пераклад Б. з франц. на бел. мову верша П.Верлена «Le foyer, la lueur étroite de la lampe» са зб. «Добрая песня» (1870). Умоўна датуецца 1911–12. Імпрэсіяністычны малюнак вечара ў вершы аднаўляецца – асобнымі мазкамі: кароткімі, урывачнымі вобразамі («трэск дроў», бляск газніцы, пах гарбаты), узнаўленнем тонаў і паўтонаў настрою (спакою, замілаванасці, чакання), ператварэннем тых імгненняў, якія могуць быць працягнуты ў вечнасць і будуць успамінацца ўсё жыццё, падтрымліваючы і саграваючы чалавека. Паэтызацыя штодзённага існавання («трэск дроў; газніцы блеск няяркі... ціша хаты; // пара закрытых кніг, дымяшчайся гарбаты») дапоўнена, азорана чаканнем любоўных уцех («...чакаю я вянец, // Гарачы шлюбны мрок, шалёнасць першай ночы...»). П.Верлен стварае кнігу пад уплывам кахання да Мацільды Матэ, якая стала яго жонкай. Бел. паэту блізкі верленаўскія матывы, якія звязаны з надыходам ночы, завяршэннем паўсядзённых спраў (арыгінальны верш «Ноч. Газніца гарыць, чырванее, // І гарбата, астыўшы, стаіць», 1912). Яму імпануе агульны, элегічны, настрой твора. Другі матыў верша франц. паэта — любоўны — таксама тыпалагічны, падобны арыгінальным вобразам Б. Пераклады з П.Верлена не толькі ўзбагацілі творчасць бел. паэта, але і паспрыялі пераходу індывідуальнага, непаўторнага ў яго лірыцы на ўзровень агульначалавечага, «вечнага».

Упершыню — «Творы», т. 1, 1927; апублікаваны з аўтографа.

Г.Я.Адамовіч.